

Kao anđeo na mom dlanu

Čuvano moje... Ne znam, iskreno, kada je moje vrijeme počelo teći jer već odavno ne brojim svoje postojanje u godinama, nego samo u eonima. Ugledao sam te puno prije negoli si ti mogla i slutiti da ćeš postojati. Bila si tek zrno pijeska u nepreglednom rajskom vrtu, zvuk spuštanja rose niz laticu ruže ili misao što nastaje u Božjem logosu i već onda sam znao da ćeš zauvijek biti moja. S tobom sam oduvijek – naravno, ako je ljudskom umu moguće shvatiti pojam vječnosti – a bit ću s tobom i u posljednja vremena. Sjećam se tvogega začeca, trenutka kada si nastala, kao i tvogega rođenja, prvoga plača i smijeha, djetinjih radoznalih plavozelenih očiju prepunih nadanja i želja, otkrivanja svijeta i pitanja zašto postoji nebo i gdje živi Bog, polaska u školu, odrastanja, prvoga poljupca i držanja za ruke s onim nemarnim mladićem koji neće postati tvoj muž...

Svega se sjećam, čudesno moje stvorenje, jer sam proveo svaki trenutak u tvojoj blizini: osluškivao sam tvoje toplo i nježno srce prepuno ljubavi i brige za ljude, životinje i prirodu; upijao djevojačku ljepotu, onu unutarnju esenciju tvoje predivne duše, i onu vanjsku, tjelesnu koja ti je u život donijela podjednako radosti i tuge. Katkad je prokletstvo biti lijep, jer kada ljepota proizlazi iz čovjekove nutrine – kao u tvom slučaju – ljudska strast se uskovitla i često se dogodi da muškarac ili žena u drugome biću više ne vidi svoje ispunjenje i krajnji cilj, već samo sredstvo požude i zadovoljenja vlastitih želja. Nažalost, iako sam ti u mladosti pokušavao pokazati puteljak kojim ljudsko biće rjeđe kreće, jer je samo naizgled zarastao odricanjem, samoprijegorom i neprihvatanjem, ti si krenula putem koji većina odabere pa si bila više puta zavedena, prevarena i povrijeđena od taštih muškaraca koji nisu marili za tvojim duhom, nego jedino za tvojim tijelom. Ali, i to je u redu, jer nam je moj i tvoj Stvoritelj, onaj koji nas poznaje bolje nego itko drugi, podario slobodu i ljepotu mogućnosti izbora.

Najbliskije biće moje, ti vrlo dobro osjećaš – kažem osjećaš, jer znam da još ne možeš znati – kako ti ja, koji sam proveo svoj djelić bezvremena u tvojoj nazočnosti, ništa ne zamjeram, a nadam se ni ti meni... Čuvao sam te koliko sam mogao i koliko mi je bilo dopušteno. U odsutnim sam te trenucima gotovo na ljudski način uhvatio za ruku i pokazao ti smjer kojim bi trebala ići. U mladosti je svako tvoje djelo odisalo dobrotom, zrelost ti je „donijela“ mudrost – ali, zapravo, to se samo tako kaže u nesavršenosti zemaljskih jezika, jer istina je da ti je mudrost podario Bog – a starost te obdarila zahvalnošću. Tvoj muž, koji prema tebi nije bio dobar, otišao je na vrijeme, ako tako mogu reći, i osim što ti nije ostavio djecu, tim činom odlaska omogućio je tvom biću nastavak života ispunjen suosjećanjem i ljubavlju.

Da, u tri navrata sam te uhvatio za ruku: prvi put u tvojoj mladosti da ti ukažem na vrijednost empatije, drugi put u zreloj dobi da ti pokažem važnost samopoštovanja i treći put upravo sada dok ležiš u krevetu, u sobi prepunoj odraslih ljudi različitih generacija koje si odgojila u svojem predanom učiteljskom radu, i koji se smatraju tvom djecom iako im nisi biološka majka. Već prvi put kad sam ti dodirnuo dlan desne ruke, ti se nisi uplašila, naprotiv; pogledala si u stranu, kao da si osjetila moju prisutnost, nasmijala se i zapjevala: Kao anđeo na mom dlanu, skakućeš... Isprva mi riječi i melodija nisu bili poznati, ali nakon što sam godinama kasnije tu predivnu glazbu i slogove podijelio s jednim drugim „čuvarom“ koji je obožavao promatrati buđenje prirode u proljeće i let ptica, uskoro sam čuo sličan stih pjesme koju si ti, kao i mnoštvo ljudi na ovim prostorima, radosno pjevala... i prihvatila kao svoju.

Drugi put sam te primio za ruku nakon što te je muž namjeravao ostaviti, a ti si zaustila preklinjati ga da to ne učini, iako si znala da te je on već odavno napustio u zagrljajima mnogih žena, i odmah si nakon mojega duhovnoga dodira sve shvatila, ponovno osjetivši moju blizinu. Živo se sjećam tvojega pogleda prepuna samopoštovanja kad si upirući kažiprstom u dlan mirnim glasom rekla – Odlazi i ne vraćaj se! – i njegova začuđena, gotovo na smrt uplašena izraza lica – umro je samo koji mjesec poslije – dok je napuštao tvoj zagrljaj i ne sluteći kako odlazeći zapravo napušta svoj život. Otada više nisi prolila ni jednu suzu za bilo kojim muškarcem, nego si se posvetila odgoju školaraca i učila ih milosrđu i poštovanju.

A treći se naš dodir događa upravo sada i traje. Dok stojim u bolničkoj sobi pokraj tvojega kreveta, okružen tvojim bližnjima, želim ti reći da te od početka... volim na način na koji jedino i može voljeti duhovno biće. Zbog tebe sam postao onaj koji jesam. I više mi uopće nije važno je li smisao nedohvatljiv i nedokučiv, a cjelina nepotpuna i izrezbarena nejasnim, nepovezanim krhotinama ne-vječnosti. U tebi se rastvara trenutak u kojem se stapaju moja prošlost, sadašnjost i budućnost... Ti si moj kairos.

Na ove riječi starica pogleda u stranu, drhtavim kažiprstom lijeve ruke dotakne svoj desni dlan i ocrtavajući malene krugove na koži, tiho progrglja – Kao an-đeo... na mom dla-nu... ska-ku-ćeš... – nasmije se i sklopivši oči izdahne. Anđeo čuvar nadvije se nad njezino zamrlo tijelo pa zamahnuvši krilima obuhvati svoju ljubljenu dušu i nježno prošapće: „Vječnosti moja! Uvijek ću biti uz tebe!“

Kristijan Vujičić, Zagreb